

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 236/2025
08.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници по тужби тужилаца АА и ББ, обе из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Драган М. Благојевић, адвокат у ..., против тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације Београд, као правног следбеника Агенције за приватизацију Републике Србије, чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат у ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 3277/24 од 24.12.2024. године, у седници већа одржаној 08.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 3277/24 од 24.12.2024. године.

УСВАЈА СЕ ревизија тужилаца, **УКИДАЈУ СЕ** пресуда Привредног апелационог суда бПж 3277/24 од 24.12.2024. године којом је потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 5114/21 од 25.01.2022. године у одбијајућем делу за тужбени захтев тужилаца и пресуда Привредног суда у Београду П 5114/21 од 25.01.2022. године у истом делу, и одлука о трошковима поступка и предмет се у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5114/21 од 25.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца у делу у коме су тражили да се обавезе тужени да тужиоцима исплати и то АА износ од 4.000 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године као дана доспелости потраживања па до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ББ износ од 4.200 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године као дана доспелости потраживања па до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу

НБС на дан исплате, ВВ износ од 3.000 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године као дана доспелости потраживања па до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ГГ износ од 3.400 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године као дана доспелости потраживања па до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ДД износ од 3.400 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године као дана доспелости потраживања па до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као неосновани. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да солидарно накнаде трошкове парничног поступка туженом у износу од 38.370,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 3277/24 од 24.12.2024. године у првом ставу изреке делимично је одбијена жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужилаца, а у другом ставу изреке је делимично усвојена жалба тужилаца и преиначена првостепена пресуда тако што је обавезан тужени да тужиоцима плати и то АА износ од 2.784 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ББ износ од 2.923,20 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ВВ износ од 2.088 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ГГ износ од 2.366,40 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ДД износ од 2.366,40 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка.

У усвајајућем делу за тужбени захтев и у делу одлуке о трошковима поступка је наведена пресуда укинута решењем Врховног суда Прев 520/23 од 29.02.2024. године и предмет је у том делу враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Привредни апелациони суд је након расправе пред тим судом донео пресуду 6Пж 3277/24 дана 24.12.2024. године, којом је потврдио пресуду Привредног суда у Београду П 5114/21 од 25.01.2022. године у делу којим је одбијен тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужени да тужиоцима плати АА износ од 2.784 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од

30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ББ износ од 2.923,20 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ВВ износ од 2.088 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ГГ износ од 2.366,40 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, ДД износ од 2.366,40 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, и одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили благовремену ревизију, којом пресуду побијају позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредаба члана 404. Закона о парничном поступку и решио да дозволи одлучивање о посебној ревизији тужилаца, ради уједначавања судске праксе.

Врховни суд је испитао побијану пресуду и закључио да је ревизија тужилаца основана, јер је побијана пресуда донета погрешном применом материјалног права, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Према разлозима побијане пресуде, застарело је потраживање тужилаца по тужбеним захтевима, јер је рок застарелости почео да тече на дан испуњења за имовинску целину Блок XX дана 25.06.2008. године, односно на дан испуњења за имовинску целину Копаоник дана 29.05.2009. године и до подношења тужбе 01.09.2015. године протекли су и субјективни и објективни рок застарелости прописани одредбом члана 376. Закона о облигационим односима за потраживања за накнаду штете.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у радном односу код Компаније „Internacional CG“ ДП Београд у стечају и Компаније „Generalexport“ ДП Београд у стечају. Према Програму реструктурирања послодавца је, између осталог, у оквиру Социјалног програма била предвиђена исплата новчане накнаде запосленима и бившим запосленима у наведеним компанијама у висини нето 200 евра за сваку пуну годину радног стажа за време проведено на раду у ефективном трајању, који запослени и бивши запослени остварују у тој компанији, укључујући и зависна друштва која су основана од тих компанија и то закључно са 31.12.2007. године. Као услов је било предвиђено да се исплата изврши након закључење трансакције (дан испуњења) за имовинске целине Блок XX и Копаоник. За имовинску целину Блок XX дан испуњења је наступио 25.06.2008. године, а за Копаоник 29.05.2009. године, али и поред

наступања услова за испуњење Социјалног програма из Програма реструктурирања, тужиоцима није исплаћен новчани износ који им је припао по том основу. Решењем Привредног суда у Београду Ст 72/2015 од 18.03.2016. године, отворен је поступак стечаја над компанијом Internacional CG у коме су тужиоцима призната потраживања на име главног дуга и затезне камате проистекле из Социјалног програма обухваћеног Програмом реструктурирања.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев са разлога што тужиоци нису доказали који износ им је тачно исплаћен у стечају, односно који износ је остао ненамирен и колика је висина штете за коју би тужени могао одговорати.

Другостепени суд не прихвата оцене првостепеног суда да предмета потраживања нису застарела. На основу закључка да су потраживања застарела, применом материјалног права како је напред наведено, према утврђеној чињеници о наступању дана испуњења продајом имовинских целина, је одбио жалбу тужилаца и потврдио првостепену пресуду у одбијајућем делу за тужбене захтеве.

Одлука другостепеног суда о приговору застарелости потраживања из тужбених захтева тужилаца је погрешна.

Чињенични основ тужбених затева је у незаконитом поступању туженог, којим је спречио да новчана средства остварена на дан који се узима за дан доспелости потраживања запослених по Социјалном програму буду тада исплаћена запосленима. Конкретне радње туженог, по наводима тужбе, довеле су до тога да су новчана средства од продаје имовинских целина привредног субјекта „Internacional CG“ ДП Београд, тада у реструктурирању, уместо на рачун активног привредног субјекта, пренета на рачун туженог и са тим новчаним средствима је тужени незаконито располагао све до јула 2016. године када су новчана средства пренета на рачун стечајног дужника. Тужени није окончао поступак реструктурирања, па тужиоци сматрају да и даље причињава штету тужиоцима због неокончавања поступка реструктурирања. Зато сматрају да су штетне радње туженог настале после дана доспећа 29.05.2009. године и трају и данас.

Другостепени суд није ценио наводе да су новчана средства остварена продајом имовинских целина привредног субјекта у стечају које је требало да буду исплаћена тужиоцима по Социјалном програму, пренета на рачун привредног друштва у стечају тек у јулу 2016. године, односно да су радње којима је по тврдњи тужилаца тужени спречавао исплату тужиоцима трајале све до тог тренутка. Другостепени суд није на основу тих чињеница одлучивао о приговору застарелости потраживања, а од тога је зависило правилно рачунање застарног рока од 5 година прописаног одредбом члана 376. Закона о облигационим односима. Због погрешног приступа приговору застарелости потраживања, другостепени суд није ценио ни разлоге првостепеног суда о недоказаности висине преосталих неплаћених износа тужиоцима по основу Социјалног програма, с обзиром на исплате у стечају.

Дакле, за правилну одлуку о тужбеном захтеву било је неопходно ценити основаност потраживања тужилаца и приговор застарелости потраживања, али полазећи од навода тужбе расправити постојање противправних радњи туженог и

трајање тих радњи којима је евентуално спречена исплата тужиоцима њихових основаних, а до сада ненамирених потраживања по Социјалном програму.

Због наведеног је Врховни суд применом одредбе члана 416. став 2. Закона о парничном поступку укинуо другостепену пресуду у побијаном одбијајућем делу за тужбене захтеве, у ком је другостепени суд потврдио првостепену пресуду и у том делу предмет вратио другостепеном суду на поновно суђење.

У поновљеном поступку другостепени суд ће одлучити и о трошковима целог поступка, по одредби члана 165. став 3. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Татјана Миљун, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**